

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
Ἐτησίαι. 7.—	Ἐτησίαι φρ. χρ. 8.—		ΦΥΛΑΔΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Ἐξαμηνος. 4.—	Ἐξαμηνος φρ. χρ. 4.30	Τῆς Δ' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]	Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20]
Τρίμηνος. 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὅδος Ἐυφραιίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Περίοδος Β' — Τόμ. 12 ^{ος}	Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαΐου 1905		Ἔτος 27 ^{ον} — Ἀριθ. 23

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15'. (Συνέχεια)

Κατὰ τὰς ὀκτὼ τὸ πρωί, ἡ διάβασις τῆς σαβάνας εἶχε συντελεσθῆ καὶ οἱ ταξιδιώται ἀπεβιβάζοντο εἰς μίαν ὄχθην σκεπασμένην μὲ δάση μεγάλα, τὰ ὅποια προσεξετείνοντο ἕως τὴν βᾶσιν τοῦ βουνοῦ, διακλαδούμενα κατόπιν πρὸς ἄλλα βουνά, τὰ ὅποια διεκρίνοντο μακρύτερα.

Ἐνθαρρυνόμενοι ἀπὸ τὴν σιωπὴν, ἡ ὁποία ἐβασίλευεν ὑπὸ τὰ δένδρα ἐκεῖνα, ἐκοιμήθησαν μερικές ὥρας, καὶ κατόπιν ὁ Γιαννουρῆς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἔκοιμῶντο, εἶχε κόψῃ ἐν μικρὸν βαμβοῦ καὶ εἶχε κατασκευάσῃ μίαν φλογέραν μῆκους πενήντα ἑκατοστομέτρων.

— Προσέχετε τοῦ παταίτε, εἶπε. Διότι, ἐνδεχόμενον εἶνε νὰ πατήσετε κανένα φεῖδι, καὶ νὰ σας δαγκάσῃ.

— Μά, δὲν θὰ τα προσκαλέσης κοντά σου; — ἠρώτησε ὁ Ἄδν Ραφαήλ.

— Ὅχι ἀκόμα, ἀφέντη.

Εἰσέδυσαν εἰς τὸν δάσος προχωροῦντες μὲ προφυλάξεις καὶ προσέγοντες πολὺ ποῦ ἐπατοῦσαν τὰ πόδια των. Ὑπὸ τὰ φυτὰ ἐκεῖνα δὲν ἐφαίνοντο οὔτε πύθηκοι οὔτε πτηνά, ἀλλὰ εἰς τὰ χαμόκλαδα ἐγοροπηθοῦσαν κ' ἐμάλλοναν μεταξύ των πάμπολλα ζεύγη τσαλαπετεινῶν τῆς Ἀμερικῆς, ποῦ εἶνε ὠραιότατοι, μὲ πτέρυγας χρυσοειδεῖς, καὶ στολισμένοι μὲ λοφία ἀπὸ πτερά κινητά, καὶ ἔχουν χαρακτήρα ἀρκετὰ φιλόδεικον.

Ὅταν οἱ ταξιδιώται ἐφθασαν εἰς μίαν μικρὰν ἐξαίθραν, ὁ Γιαννουρῆς ἐστάθη, ἔφερε τὴν φλογέ-

ραν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἐτόνισεν ἐν ἐμβατήριον ἀλλέκοτον μὲ χαινωτικά καὶ πενήθμους ποικιλφιδίας.

Ὁ Ἄδν Ραφαήλ, ὁ Ἄλόνσος καὶ ὁ ἱατρός δὲν εἶπαν λέξιν' ἀλλὰ οἱ ἦχοι ἐκεῖνοι παρήγγον ἐπ' αὐτῶν ἀποτελεσμα, τὸ ὁποῖον ποτὲ πρὶν δὲν εἶχαν αἰσθανθῆ. Τὰ νεῦρά των στιγμὰς τινὰς ἠρεθίζοντο, καὶ κατόπιν ἔξαφνα ἠσύχαζαν, καὶ ἐπειτα τοὺς ἐκυρίευν ἀνεξήγητος ἐκλυσις,

— Τί παίζει αὐτός ὁ διαβολοειδός; ἔλεγεν ὁ Ἄλόνσος. — Αἰσθάνομαι μίαν κακοδιαθεσίαν, ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὴν ἐξηγήσω.

— Φυλαχθῆτε! — ἀνεβόησεν ὁ ἱατρός.

Κάτω στὰ χαμόκλαδα, κάτω ἀπὸ τὰ ξηρὰ φύλλα τῶν γιγαντωδῶν δένδρων, ἤκούοντο ἐλαφρὰ τριξίματα. τὰ ὅποια ἐπλησίαζαν ἀργὰ-ἀργά. Ἐξαφνα, ἐνεφανίσθη ἓνας ὄφις, ἐπειτα δεύτερος, ἔπειτα ἄλλοι δέκα, εἴκοσι, πενήντα, ἑκατόν.

Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ δάσους ἔσπευσαν νὰ ἔλθουν, ἐλκυσόμενοι ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν μουσικὴν, ἡ ὁποία φαίνεται τοὺς ἐγοήτευεν. Ἐρχοντο ἔρποντες οἱ οὐρουτοῦ, οἱ ἔχοντες λευκὰς ραβδώσεις, μὲ ἓνα σταυρὸν εἰς τὴν κεφαλὴν' οἱ χιθόνια, ἡ βόαι συσφιγκτῆρες, μῆκους δέκα καὶ δώδεκα μέτρων, οἱ ὅποιοι εἶνε χονδροῖ ὅσον ὁ μῆρος τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ἐντελῶς ἀβλαβεῖς, ἐξημερόνονται μάλιστα εὐκόλως καὶ τρέφονται εἰς τὰ σπίτια διὰ νὰ κυνηγοῦν τὰ πονθήκια' οἱ κινδυνωδέστατοι κόβρα-θίπο, οἱ ἔχοντες μῆκος τριῶν μέτρων, καὶ λεπτοὶ σὺν καλαμάνια, μὲ δέρμα ὠχροπράσινον' οἱ κανιάντα καὶ οἱ φέροντες τὸ περίεργον ὄνομα βουλοκέρια, — ἔρπετά, τὰ ὅποια ἀγαποῦν μανιωδῶς τὸ γάλα καὶ εἰσδύουσι τὴν νύκτα εἰς τὰ καλύβας τῶν Ἰνδῶν διὰ νὰ πικίλουν τοὺς μαστοὺς

Ἔλα αὐτὰ τὰ ἔρπετά εἶχαν σταματήσῃ... (Σελ. 178, στήλ. α')

των γυναικῶν ποῦ βυζαίνονται· οἱ τρομεροὶ ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν μαῦρον δερμα καὶ εἶνε τόσο φαρμακεροί, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ποῦ θὰ δαγκάσουν μόλις προφθάσει νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ πεθάνει εἰς τὴν στιγμήν· οἱ βοθρίτῃς ἢ κροταλῖαι, οἱ ὅποιοι ἔρποντες κωδωνίζουσι τὰ κερὰ τὰ κρόταλά των, ποῦ ἔχουν σχῆμα μεγάλων ταλλήρων οἱ κυνηγοὶ ὄφεις, οἱ τολμηρότεροι ἀπὸ ὄλους, καὶ οἱ φαρμακερώτατοι κοραλλιωτοὶ ὄφεις.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔρπετα εἶχαν σταματήσῃ ὀλόγυρα εἰς τὸν Γιαρουργὴν καὶ τοὺς συντρόφους του, καί, μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, με μᾶτια φλογώδη, ἤκουαν γοητευμένα ἐκείνην τὴν ἀλλόκοτον μουσικὴν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ Ἀλόνοσος καὶ ὁ ἰατρός, σὰν καρφωμένοι εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὸν τρόμον, δὲν ἔκαμναν πλέον τὴν παρὰ μικροτέρων κινήσιν, διὰ νὰ μὴν ἰδοῦν ὀρμῶντα ἐναντίον των ἐκείνα τὰ τάγματα τῶν ἔρπετων. Ὁ Γιαρουργὴς ἀπ' ἐναντίας, ἀπαθής, ἤρεμος, ἐπαίξεν ἀδιακόπως τὸ ὄργανόν του, ἐξάγων ἀπὸ αὐτὸ τόνους ὀλονὲν ἡδονικωτέρους καὶ γοητευτικωτέρους δι' ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν φοβερῶν ὄφειων.

Ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν ἔβγαιναν πλέον ἄλλοι ἀπὸ τὰ μυστηριώδη βάθη τοῦ δάσους, ἤρχισε νὰ περιπατῆ διαβαίνων ἀπὸ ἓνα στενὸν χώρον, ὅστις ἔχει μείνη ἑλιθίτερος Βλέπων δὲ ὅτι οἱ σύντροφοὶ του ἔμεναν ἀκίνητοι, τοὺς ἔκαμε μίαν ἐντόνον χειρονομίαν, ἣ ὅποια ἐσημαίνει:

— Ἐλάτε, εἰδεμὴ ἔχαθῆκατε!

— Πάμε! εἶπεν ὁ καλλιεργητής, ἐνῶ ἐσφόνγιζε τὸν κρόνον ἰδρώτα, ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπόν του. — Κοντὰ στὸν Γιαρουργὴν, δὲν ἔχοντες φόβον.

Ἐβάδισαν ὀπισθεν τοῦ γόητος, ὁ ὅποιος ἐπαίξε διαρκῶς τὸν αὐλὸν του. Ἐξάφνα ὅλα ἐκείνα τὰ φείδια ἐκινήθησαν, ἤρχισαν δὲ γοργὰ νὰ ἔρπουσι, διὰ νὰ μὴ χάσουν οὐτὶ ἓνα τόνον ἀπὸ τὴν μουσικὴν.

— Γιαρουργὴ! εἶπεν ὁ Ἀλόνοσος. Τὰ φείδια τρέχουν ἀπὸ πίσω μας.

Ὁ Ἰνδὸς ἔκαμε νεῦμα μετὰ τὸ κεφάλι ὅτι τὸ γνωρίζει, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῆ καὶ νὰ παίζῃ.

— Ὡ! νὰ πάρ' ἡ ὄργη! ἀνεβόησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Τί θέλει νὰ κάμῃ αὐτὸς ὁ καταραμένος Ἰνδός;

— Δὲν τοῖς ἐκαταλάβατε; εἶπεν ὁ ἰατρός. Θέλει νὰ ὀδηγήσῃ στρατὸν ἀπὸ φείδια ἐναντίον τῆς Μανόας. Ποῖος ἔχθρος θὰ τοῦ ἀντισταθῇ; Ὅλοι θὰ φύγουν τότε.

— Καὶ ὁ στρατὸς του αὐξάνει καὶ πηγαίνει, εἶπεν ὁ Ἀλόνοσος. Βλέπω καὶ ἄλλα φείδια ποῦ ἔρχονται ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ δάσους.

— Ἄν αὐτὸς ὁ διαβολο-Ἰνδὸς κρατήσῃ τὸν ἴδιον σκοπὸν, θὰ φθάσωμεν στήν

Μανόαν με συνοδίαν ἀπὸ χιλιάδες φείδια. Ὁ Γιαρουργὴς ἐβάδιζε μετὰ γοργὰ βήματα διὰ μέσου τοῦ δάσους, χωρὶς ν' ἀποσπάσῃ τὴν φλογέραν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Εἶχε, φαίνεται, σιδηροῦς πνεύμονας, διότι δὲν εἶχε κουρασθῆ διόλου. Τὰ φείδια ἐμαζεύοντο κατόπιν του. Ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα καὶ τὰ ξηρὰ φύλλα ἔβγαιναν διαρκῶς καὶ ἄλλα, κ' ἐπήγαιναν σφυρίζοντα νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὸ ἔρπον στρατεύμα.

Κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωὶ, ὁ Γιαρουργὴς ἐστάθη καὶ ἐτόνισε ἐν ἄλλο ἐμβατήριον πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἡδονικώτερον καὶ ἀπαλότερον, με μελωδίας ἀποχαυνωτικὰς. Καὶ τότε συνέβη κατὰ ἀλλόκοτον. Ὅλα ἐκείνα τὰ πεντακόσια ἢ ἑξακόσια φείδια ἐστάθησαν καὶ αὐτὰ, ἐκουλουριάσθησαν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, σὰν παλαμάρια πλοίου, καὶ ἔπειτα αἰγασαίκα, ἐγαμήλωσαν τὰ κεφάλια των καὶ ἔπεσαν εἰς ὑπνον βαθύν.

— Φθάνει τώρα, — εἶπεν ὁ Ἰνδός, ἐνῶ ἐκατέβαζεν ἐπὶ τέλους τὴν φλογέραν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. — Κοιμοῦνται... ἤμποροῦμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς νὰ ξεκουρασθοῦμε καὶ νὰ φάμε λίγο.

— Καὶ νὰ φύγωμε πρὶν ξυπνήσουν, εἶπεν ὁ Ἀλόνοσος. — Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι δὲν μ' ἀρέσει διόλου τὸ ταξεῖδι μετὰ τέτοιους συντρόφους.

— Ὡ! δὲν θὰ τοὺς ἀρίσωμε! ἀπῆντησεν ὁ Γιαρουργὴς· αὐτοὶ θὰ μας προφυλάξουν ἀπὸ τοὺς ἔχθρους μας.

— Μά... θὰ σε ὑπακούσουν;

— Ναι, φθάνει νὰ παίζω τὴ φλογέρα, καὶ θὰ κάμουν ὅ,τι θέλω.

— Τόσον λοιπὸν ἀγαποῦν τὴν μουσικὴν;

— Ἀπέριωτος, Ἀλόνοσος, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Φαντάζομαι τὸν πανικὸν τῶν κατόικων τῆς Μανόας, ἅμα ἰδοῦν τοῦ δρόμου; τῶν πλημμυρισμένους ἀπὸ ἔρπετα.

— Θὰ εἶνε ὅπου φύγῃ-φύγῃ!

— Ἐκτὸς ἂν εὐροῦν τὸ μέσον νὰ τὰ ἀποκρούσουν, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν τρομερὰ οὐρλιάσματα ἀντήχησαν μέσα στὸ δάσος, καὶ πολλὰ βέλη μαζὶ ἐσφύριζαν κ' ἐπέρασαν ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

ΤΟ ΕΡΒΕΤΟΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοὶ του, ἅμα ἤκουσαν ἐκείνας τὰς φωνὰς καὶ εἶδαν τὰ βέλη νὰ καρφώνονται εἰς τὰ δένδρα καὶ πλησίον των, ἀνεπήδησαν μετὰ τὰ ὄπλα των ἀνα χεῖρας κ' ἔτρεξαν νὰ ὀχυρωθοῦν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν μεγάλων δένδρων.

Εἰς ἀπόστασιν πενήντα βημάτων, μίαν συμμορίαν Ἰνδῶν, με καλαμοσωλήνας καὶ λόγγας, τῶν ὁποίων αἱ ἀίχμαϊ ἐλαμποκοποῦσαν σὰν χρυσαὶ εἰς τὸν ἥλιον, εἶχε

σταθῆ ἐμπρὸς εἰς ἓνα φράκτην ἀπὸ παλαιούς κορμούς δένδρων ποῦ εἶχαν ἰσῶς πέσῃ ἀπὸ τὰ γηραιεῖα.

Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἦσαν ὅλοι ὑψηλοσωμοὶ· εἶχαν μακρὰς κῆμας, δεμένους με μικροὺς ἐρυθροὺς κεφαλοδέσμοις, καθὼς ἐκεῖνους ποῦ ἐποροῦσαν ἄλλοτε οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Περού, τὸ δὲ στήθος των καὶ αἱ λαγόνες των ἐκαλύπτοντο με φουστάνικια ἀπὸ βαμβάκι ἢ ἀπὸ μαλλί προβατοκαμήλου, τὰ ὅποια ἦσαν διηθησιμὰ με χρυσαὶ κεντήματα καὶ με σχέδια καμωμένα ἀπὸ περὰ ἐπιτηδεϊότατα πλεγμένα. Ἀφοῦ ἔρριψαν τὴν πρώτην φορὰν τὰ βέλη των, εἶχαν χαμηλώσῃ τὰ ὄπλα των, ὡς νὰ εἶχαν ἐγκαταλείψῃ ἑξέκφρα καθεῖ ἔχθρικὸν σκοπὸν. Μετ' ὀλίγον ἓνας Ἰνδός, στολισμένος με σκουλαρίκια, φορῶν σανδάλια μαλλωτὰ καὶ κρατῶν μίαν μεγάλην τριγωνικὴν ἀσπίδα, τὰ ὅποια ἐμβλήματα μόνον εἰς τοὺς ἄνδρους ἐδίδοντο ἀπὸ τοὺς Περουδιανούς αὐτοκράτορας, ἐπροχώρησε σείων ἐν λευκὸν μανδύλιον.

— Εἶνε κήρυξ, — εἶπεν ὁ Γιαρουργὴς, ὁ ὅποιος ἔμενε κρυμμένος μέσα εἰς τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα.

Ὁ Ἡπειρομέριος ἐστάθη δεκαπέντε βήματα μακρὰν ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτας, καὶ ἐφώνηξε:

— Τί θέλουν ἀπὸ ἡμᾶς οἱ λευκοί;

Ὁ Δὸν Ραφαήλ παρουσιάσθη, χωρὶς ὅμως ν' ἀφήσῃ τὸ τουφέκι του.

— Ἦλθαμεν ἐδῶ — εἶπε — διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ.

— Ἡ Πόλις τοῦ Χρυσοῦ ἀνήκει εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ ἡλίου, καὶ κανεὶς ξένος, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἰδῇ, — ἀπῆντησεν ὁ Ἰνδός.

— Ἐκάμαμεν μακρὸν ταξεῖδι διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν.

— Ποῖος σὰς ἐπροσκάλεσε;

— Κανεὶς· ἀλλὰ θέλομεν νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν ὑπάρχῃ ἡ Μανόα.

— Διὰ νὰ ὀδηγήσῃτε ἐδῶ, ἀργότερα, ἄλλους λευκοὺς καὶ νὰ τὴν καταστρέψουν;

— Ὅχι, διότι, ἅμα τὴν ἴδωμεν, θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν τόπον μας, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσωμεν τοὺς κατοίκους της, καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Καὶ πιστεύεις ἐσὺ ὅτι οἱ Ἡπειρομέριοι εἰμποροῦν νὰ βασισθοῦν εἰς τὰ λόγια τῶν λευκῶν ἀνθρώπων; ἀπῆντησεν ὁ Ἰνδός, με πικρίαν εἰς τὴν φωνὴν του. Οἱ κάπποι μας ἔχουν διατηρήσῃ μίαν παράδοσιν μίαν φορὰν, εἰς ἄλλον τόπον μακρὸν, πέραν ἀπὸ τὰ μεγάλα βουνὰ τοῦ νοτιᾶ, πέραν ἀπὸ ἓνα μεγάλο ποταμόν, εἴκοσι φορές πλατύτερον ἀπὸ τὸν Βενιτουάρεν, ἤκμαζε τὸ ἰσχυρὸν κράτος τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου, τῶν Ἰνκας. Μίαν ἡμέραν, ἀπὸ τὴν θάλασσαν ὅπου δεῖε ὁ ἥλιος, ἀπεβιάσθησαν ἄνθρωποι ποῦ εἶ-

χαν τὸ δέρμα λευκὸν ὅπως ἐσὺ, καὶ τὰ γένητα ὅπως ἐσὺ, καὶ μετὰ τὴν προδοσίαν ἐπέρασαν διὰ πυρός καὶ σιδήρου ἐκεῖνο τὸ κράτος. Οἱ πρόγονοί μας μόνον ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν σφαγὴν κ' ἐγκατέλειψαν τὴν πατρίδα των κ' ἦλθαν νὰ κρυφθοῦν ἐδῶ. Πῶς θέλεις τώρα νὰ πιστεύσω τὰς ὑποσχέσεις σου; ... Λευκοί, φύγετε ὀπίσω εἰς τὴν σαβάναν, πάρετε τὸ μονόξυλόν σας καὶ πηγαίνετε στήν γῆν σας, εἰδεμὴ θὰ σας πολεμήσωμεν καὶ θὰ σας ἐξοντώσωμεν ὄλους!

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἠκούσθησαν οἱ πρῶτοι τόνου τῆς φλογέρας τοῦ Γιαρουργῆ. Ἐπαίξεν ἐμβατήριον γοργὸν καὶ ἄγριον, τὸ ὅποσον ἔκαμε ὄλας τὰς ἴσας τοῦ σώματος νὰ πάλλωνται. Τὸ στρατεύμα τῶν ὄφειων ἐξύπνησεν ἄμεσως καὶ ὄρμησεν ἐμπρὸς, ἔρπον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν φράκτην, ὅπου ἐστέκοντο οἱ Ἡπειρομέριοι.

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΝΙΤΣΑΣ

Δὲν τὴν παρακαλοῦν, τὴν δεσποινίδα Ἀννίτσαν, νὰ κάμῃ γρήγορα τὸ πρωὶ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Πηγαίνει μόνη της, — καὶ πηγαίνει ὄχι διότι ἀγαπᾷ τὰ γράμματα, ἀλλὰ διότι ἡ κυρία Μελοπομένη, ἡ διευθύντρια τοῦ ἰδιωτικοῦ παρθενιαγωγείου, φροντίζει νὰ εἶνε πολὺ μικρὰ τὰ μαθήματα καὶ πολὺ μεγάλα τὰ διαλείμματα.

Τὰ διαλείμματα γίνονται εἰς ἓνα πολὺ ὄρατον κῆπον, ὅπου ὑπάρχουν μεγάλα δένδρα καὶ παγκάκια πολὺ ἀναπαυτικά, διὰ νὰ κάθηνται αἱ μικραὶ μαθήτριά της καὶ νὰ συνομιλοῦν σὰν μεγάλα κυρίες.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὰς προόδους των, — αἱ, δὲν εἶνε καὶ τόσο προωδημένα. Εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰς τὴν Γεωγραφίαν, εἰς τὴν Γραμματικὴν, αἱ γνώσεις των εἶνε ὑποφερταί, — ἰδίως εἰς τὴν μυθολογίαν, ἂν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μάθημα ἡ Ἀννίτσα δὲν εὐχαριστεῖται παρὰ μόνον ὅταν βλέπῃ τὰς εἰκόνας τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων, εἰς τοὺς ὁποίους προσθέτει γένητα καὶ μουστάκια, διότι τὰς εὐρίσκει ἑλλιπεῖς.

Εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν ὅμως δὲν πηγαίνει διόλου καλά ἡ Ἀννίτσα. Δὲν ἐννοεῖ νὰ κοπιᾷ, διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα ποῦ της δίδουν νὰ λύσῃ.

Μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ τὴν ἐντροπίασῃ ὁ θεὸς της, ὁ δημοτικὸς σύμβουλος, τὴν ἐπήρην εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Ἦτον ἐκεῖ ἓνα σκυλάκι, ποῦ ἔλυε τὰ δυσκολώτερα προβλήματα, κ' ἔγραφε περίφημα τοὺς ἀριθμοὺς εἰς τὴν ἄμμοτον τοῦ ἵπποδρόμου μετὰ τὸ πόδι του.

— Βλέπεις, Ἀννίτσα, πῶς ξέρει τὴν Ἀριθμητικὴν αὐτὸ τὸ σκυλάκι; Καὶ ὁ-

μως δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ὅπως ἐσὺ, εἶνε σκυλάκι! — Ναι, ἀπῆντησεν ἡ Ἀννίτσα, τὸ βλέπω, θεῖτε... Ἐρώτησέ το ὄμως Γεωγραφίαν καὶ Μυθολογίαν, νὰ δοῦμε, ξέρει; ...

Ὁ θεὸς, ὁ δημοτικὸς σύμβουλος, ἐμεινε κόκκαλο. Δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ τῆς Ἀννίτσας. Καὶ τότε ἐσφίσθη ἐν ἄλλο μέσον.

Ἐπεσχέθη εἰς τὴν ἀνεψίαν του, ἂν τα κατάφευγε νὰ λύσῃ μόνη της, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός, τὸ πρόβλημα ποῦ θὰ τῆς ἐβαλεν ἡ δασκάλισσά της, νὰ της χαρίσῃ μίαν ὄραιαν κούκλαν καὶ μίαν κουζίαν.

Ἀκριβῶς τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶχαν Ἀριθμητικὴν, καὶ ἡ κυρία Μελοπομένη ὑπηγάρευσε εἰς τὴν τάξιν ἓνα φοβερὸν καὶ τρομερὸν πρόβλημα, ὅπου ἐπρόκειτο δι' ἓνα ἄνθρωπον, ποῦ ἐπήγαινε εἰς τὸ παντοπωλεῖον ν' ἀγοράσῃ ἓνα σωρὸν πράγματα, καὶ ὕστερα νὰ εὐρὴν πόσον κάμουν.

Ἐλεγε τὸ πρόβλημα ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀγορασθοῦν 150 ὀκάδες πιπέρι πρὸς 85 λεπτὰ τὰ 100 δράμια, 572 σπερματέστα πρὸς 1.45 τὸ πακέτο τῶν 6 σπερματέστιων, 50 δράμια ζάχαρι πρὸς 78.50 δραχμὰς τὸ καντάρι, 72 ὀκάδες φασόλια πρὸς 62 1/2 λεπτὰ τὴν ὀκάν, κτλ., κτλ., κτλ.

Ποῦ νὰ λύσῃ αὐτὸν τὸν γόρδιον δεσμὸν ἡ Ἀννίτσα; Ἐστᾶξε τὸ κεφάλι της, καὶ δὲν εὐρίσκει κανένα τρόπον. Καὶ ἦτο πολὺ συλλογισμένη, καθὼς ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον μετὰ τὴν Γαλλίδα της, ἣ ὅποια τῆς ἐμάθαινε τὰ γαλλικά, χωρὶς αὐτὴ νὰ γνωρίζῃ οὔτε λέξιν ἀπὸ ἑλληνικά.

Ἐξάφνα, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἓνα πολὺ μεγάλο παντοπωλεῖον, τῆς ἤλθε μία μεγαλοφυσωτάτη ἰδέα. Εἰσέρχεται ἀποφασιστικώτατα, καὶ πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τῆς Γαλλίδος, ἣ ὅποια δὲν ἐνοουσε τί συνέβαινε, διευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν καταστηματοῦρχον.

— Τί ἀγαπᾷτε, μικρὴ μου κυρία; — Νά, τί ἀγαπᾷ, λέγει ἡ Ἀννίτσα, καὶ ἐγχειρίζετο τὸ πρόβλημά της εἰς τὸν παντοπωλὴν.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. τὰ θέλετε; — ἐρωτᾷ ἐκπληκτος ὁ καίμενος.

— Ναι, ἀλλὰ νὰ μὴ κάνετε πρῶτα τὸν λογαριασμόν, νὰ ἴδω πόσον κάμουν.

Ὁ παντοπωλὴς, μ' ὄλην τὴν ἐκπληξίν του, ὑπήκουσε. Καὶ ἐνῶ οἱ ὑπάλληλοι του ἐκουβαλοῦσαν καὶ ἐζύγιαζαν βαρέλια κῆι σάκκους καὶ κιβώτια με ἐμπορεύματα, αὐτὸς ἔκαμνε τὸν λογαριασμόν.

Μετ' ὀλίγον, εἰς τὸ κέντρον τοῦ καταστήματος, ἐσωριάσθησαν σὰν βουρὸν τὰ φῶνα ἡτὸς δεσποινίδος.

— Ἐτοίμα ὄλα, μικρὴ μου κυρία. εἶπεν ὁ παντοπωλὴς, καὶ ἔπειτα τὸν λογαριασμόν πρὸς τὴν πελάτιδά του.

Ἡ Ἀννίτσα ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὸ

ἄθροισμα. Εἶδεν ὅτι τὸ πρόβλημά της ἦτο λυμένον. Καὶ εἶπεν ἀπαθέστατα.

— Καλὰ... βάλατε τα ἰδιαιτέρως, καὶ θὰ στεῖλω νὰ τα πάρω.

Κατόπιν ἐξῆλθε, με ὄφρος μεγαλοφυσωτάτων, καὶ ἄφισεν ὄλο τὸ παντοπωλεῖον ἐμβρόντητον, ἀπὸ τὸν διευθυντὴν ἕως τὸν τελευταῖον ὑπηρετᾶνον, ἐνῶ ἡ Γαλλίδα της ἐβλεπεν ὄλα αὐτὰ τὰ περίεργα, καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ, πῶς νὰ τα ἐξηγήσῃ.

Ἐθριάμβευεν ἡ Ἀννίτσα. Ἡ κούκλα καὶ ἡ κουζίνα ἦσαν κτήματά της πλέον!

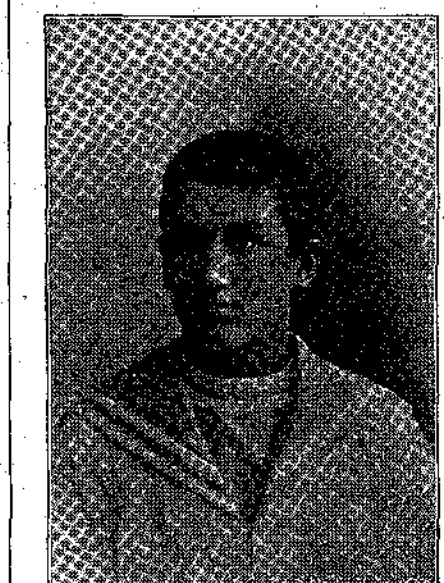
Καὶ ὅμως δὲν ἦσαν ἀκόμη. Τὸ ατραπήγημά της δὲν εἶχεν ἐπιτύχῃ. Ὁ παντοπωλὴς, ἀπὸ τὴν σαστιμάραν του, εἶχε κάμῃ λάθος ἑκατὸν-τόσσε δραχμὰς εἰς τὸ πιπέρι, καὶ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἦτον ἐσφαλμένη.

Ἡ ἀπέλπισία τῆς Ἀννίτσας δὲν θὰ εἶχεν ὄρα, ἂν ὁ θεὸς της δὲν ἦτο τόσο καλός. Δὲν ἐκάθησε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἦτο ὀρθὴ ἢ ὄχι ἡ λύσις τοῦ προβλήματος, καὶ της εἶχεν ἀγορασμένην ἀπὸ πρὶν τὴν κούκλαν καὶ τὴν κουζίαν.

Ἡ Ἀννίτσα ἐδέχθη τὰ δῶρά του, ἀλλὰ ἔκαμε καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ κατέφευγεν εἰς τὸν παντοπωλὴν διὰ νὰ κάμῃ τὰς λύσεις τῶν προβλημάτων της.

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜ. Β. ΒΑΣΙΛΑΜΙΔΗΣ Βραβεύθεις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δάσος Φωκίων εἰς τὸν 77ον Διαγωνισμόν τῶν Δίσεων, καὶ εἰς τὸν 82ον πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. (Ἰδὲ πᾶσιλαιον 1903, σ. 375, καὶ 1904 σ. 188.)

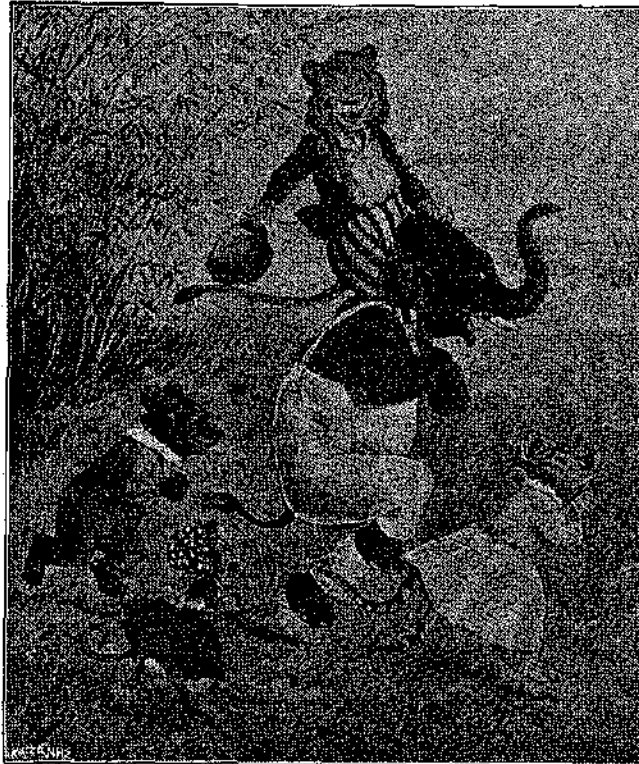
ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Και τότε έγινε μία μεγάλη και φοβερή παράτα. Πρώτα-πρώτα επήγγαινε, σαν να λέμε, ή εμπροσθοφυλακή ή το ανιχνευτικόν σώμα, — δηλαδή τα τέσσερα πρωτοπαλήκαρα, — με άλλους λόγους ο Παρδαλάκης, ο Γιαννάκης, ο Μανώλης τὸ Ἀρκουδόπουλο, και ὁ Ἀγριοκαπράκος. Και καθὼς επήγγαιναν, ἐπαίζανε τὲς καβάλλες (ἢ, ὅπως λέγε σ' ἄλλα μέρη αὐτὸ τὸ παιγνίδι, τὴν αὐγατιστή), και ἐτραγουδοῦσαν μ' ὄλη τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς των, ἕνα θραμβευτικὸν τραγοῦδι, σαν νὰ λέμε, ἐπιτίκειον ἐμβατήριον, πού το εἶχε συνθέσῃ, λέει, ὁ φίλος μας ὁ Γιαννάκης τῆς κυρίας Ἐλεφαντίνας, πρὸς τιμὴν τοῦ Λεονταράκη.

γιατί «ἤρωσ τέσσαρα... κοντάκης» και ὄχι «ἤρωσ τέσσαρα... ψηλάκης»; — Οὐδὲ, κοῦτέ! δέχοψεν ὁ Ἀλεπουδάκης. Ψυλλάκης εἶνε ὁ Λεονταράκης; Ὅχι νὰ μὴν εἶνε κοντροπάκης! Ὅλοι ἐγέλασαν τότε με τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Ἀλεπουδάκη, και τὸ τραγοῦδι

« Τὸν ἐκάθησε στὸν ὠμόν του... »

Και τὸ τραγοῦδι ἔλεγε:

Χά! χά! χά! και χί! χί! χί! Λόχος, μάρε! βῆμα ταχύ! Τόπο, τόπο! νὰ περάσῃ Ὁ Λεονταράκης, Πούνε μὲς τὴν πλάσι, Ἦρωσ-τεσσαρακοντάκις...

(Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι, τὴν ὥρα πού ὁ Γιαννάκης ἐμάθαινε στοὺς ἄλλους τὸ τραγοῦδι, ὁ Μήτσος, τὸ ἄλλο Ἀρκουδόπουλο, ἠθέλησε νὰ τοὺς κάμῃ τὸν ἐξυπνο, και εἶπε: — Κοντὸς εἶνε ὁ Λεονταράκης; ...

ἐξηκολούθησεν, ὄχι ὅμως χωρὶς νὰ γίνουν και ἄλλαι παρατηρήσεις εἰς τὸν ποιητὴν του.)

Χί! χί! χί! και γά! χά! χά! Ζήτη! Ζήτη και οὐρρά!

(Ἐδῶ, ἄλλη πάλιν διακοπή: — Τὸ ξέρομε δὲ πὺς εἶχε οὐρά! εἶπε ὁ Παρδαλάκης. Ἐπέταξε με ἕνα ἀνέμισμα τῆς οὐρᾶς του ὅλα τὰ καλαμάρια ἀπὸ τὰ θρανία! ...

— Ἄ! μὰ εἶθε ἀνυπόφοροι! ἐφώναξεν ὁ Γιαννάκης, δὲν θέλω διακοπές! — Τί! θὰ μας κάνης τὸν καμπόσο, τώρα και σὺ; εἶπεν ὁ Ἀγριοκαπράκος στὸν Γιαννάκη. Πρὸςχε, καίμενε, γιατί τὸ λέμε στὸν Λεονταράκη, και σε κάνει σαν τὸν Τζικο-Τζέκο! ...

(Ὁ Γιαννάκης ἐλούφαζε τότε. Και εἶπε παρακάτω:)

Πάει ὁ Τζικο-Τζέκος Ὁ καθήγγητος, Και δὲν ἔχει πιά σχολή, Ὅπου μένουν ψηστικοί...

(Ἐδῶ, τρίτη διακοπή:

— Αὐτὸ τὸ καθήγγητος, σαν νὰ μὴν εἶνε πολὺ σωστὸ, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Λύκαινα

— Τὸ ἔβαλα γιὰ νὰ ταιριάξῃ ὁ στίχος, ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἄ! ἔκαρναν ὄλοι, σαν νὰ ἐθαύμαζαν τὴν ποιητικὴν τέχνην τοῦ Γιαννάκη.)

Χί! χί! χί! και χά! χά! χά! Ζήτη! Ζήτη και οὐρρά! Ἄς χαροῦνε τὰ θεριά! Και τῶν ζῴων τὰ παιδιὰ! Ἄς χαροῦν κ' οἱ λύκοι! Ἐκλείσε τὸ λύκειον τοῦ Τζικο-Τζέκου...

(Ἐδῶ πλέον τὴν διακοπήν, τὴν ἔκαμε ὁ ἴδιος ὁ Γιαννάκης:

— Ἐχώρισα, εἶπε, τὴν λέξιν λύκειον — ον, γιατί, ξέριτε, ἐτσι χωρίζουν καίμια φορὰ και οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τοὺς στίχους, γιὰ νὰ τοὺς ταιριάξουν.

— Ἐκαταλάβαμε... θέλεισθε δηλαδὴ νὰ περάσῃ και σὺ γιὰ μεγάλος ποιητὴς! εἶπε ὁ Μανώλης, και του ἔδωσε μιὰ φάπα εἰς τὸν παχὺν σβέρκον του.

Οἱ ἄλλοι τοῦ ἔδωσαν και αὐτοὶ φάπας, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσουν τάχα διὰ τὸν κόπον του. Ὁ καίμενος ὁ Γιαννάκης τὲς ἔφαγε χωρὶς νὰ θυμώσῃ. Δὲν εἶχε μάλιστα καιρὸ νὰ θυμώσῃ. Διότι ἐπρεπε νὰ προσβάσῃ και τὸ τραγοῦδι νὰ τοὺς μάθῃ, και τὴν παράταν νὰ διοργανώσῃ.)

Λοιπὸν, με τὰ «χά! χά! και χί! χί!» και τὰ «οὐρρά!» και τὸ τραγοῦδι ἐπρόχωρησεν ἡ εμπροσθοφυλακὴ ἀρκετὰ. Και τότε ὁ Γιαννάκης τὴν ἄρισε κ' ἔτρεξε πίσω, κ' ἐσήκωσε τὸ ἄξιο καληκάρη, τὸν Λεονταράκη, και τον ἐκάθησε εἰς τὸν ὠμόν του, και τον ἐπήγγαινε καμαρωμένον σ' ὅλα τὰ δρομάκια και τὰ μονοπάτια τοῦ λόγγου, ἐνῶ γύρω-γύρω ἔτρεχαν κ' ἐχόρευαν κ' ἐπηδοῦσαν, κ' ἐγαλοῦσαν τὸν κόσμον με τὲς φωνῆς των ὅλα τὰ ζῴα ἀπὸ τὴν χαράν των, πού δὲν εἶχαν πιά σχολεῖον, — και πρῶτη και καλλίτερη ἐχοροπηδοῦσε ἡ φιληνάδα τοῦ Λεονταράκη, ἡ Φασουλίνα.

Ζήτη και τοῦ Λεονταράκη! ἐφώναζαν. Ζήτη τουουοῦ!

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Τζικο-Τζέκου! Ζωὴ σὲ λόγου μακάρια!

(Ἔπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

— Ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ρόζα, πὺς δὲν ἐσκεφθήκατε ἀκόμη ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα, δὲν θὰ καταφέρῃ ἡ κυρία διευθύντρια τοὺς γονεῖς σας νὰ σας ἀφίσουν ἐδῶ ἕως τὰς θερινὰς διακοπὰς, διὰ νὰ προχωρήσετε τόχα εἰς τὰ μαθήματά σας;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

Και ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὴν πλεξίδα τῆς ἔπειτα ἐπανέλαβε τὰ λόγια τῆς μῆς Μπάρκερ.

— Ὁ! ἐξάπαντος θὰ κυττάξῃ νὰ τοὺς πείσῃ! εἶπε ἡ Ρόζα με πεποίθησιν. — Δὲν τοὺς τηλεγραφεῖτε: «Ἐλάτε ἀμέσως»;

— Και ἂν ἀπαντήσουν «δαίτι» — ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα.

— Ἄ! βέβαια, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα: ἐσεῖς γνωρίζετε καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ τοὺς ἰδικούς σας ἄλλα, ἂν δὲν σας ἀρέσῃ νὰ γράψετε, ἄλλο δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ δραπετεύσετε ἀπὸ τῶν μέσων, και πρέπει νὰ βροῦμε τὸ μέσον. Ἡθλα νὰ μπουρῶσα νάφευγα κ' ἐγὼ μαζί σας, — γιατί ἐδῶ μέσα μόνον δοῖσι εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ.

— Ὅσιος; ἠρώτησαν με ἀπορίαν οἱ ἄλλαι.

— Ναι! δοῖσι, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς στυλίτας, πού ἐκάθηστο ἐπάνω σὲ στύλους κ' ἔτυραννοῦσαν τὸ τῶμά των... Ὁ! κορίτσια μου, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ με διώξουν!

Ἐκάθησαν και οἱ τρεῖς, κ' ἐκύτταζαν σιωπηλαὶ τὴν φωτιάν. Και ἔπειτα ἡ Ρόζα εἶπεν:

— Ἄν κατορθώσωμε και μάθωμε ἂν θὰ λείψῃ τὴν Δευτέραν τὸ βράδυ ἡ μῆς Μπάρκερ, ἡ εὐκαιρία θὰ εἶνε καλὴ διὰ νὰ φύγετε. Ἡ μῆς Πόρτερ θὰ λείψῃ τὴν νύκτα, κ' ἔχω ἕνα προαίσθημα ὅτι και ἡ μῆς Μπάρκερ, χωρὶς νὰ προσειδοποιήσῃ, θὰ πάῃ κ' αὐτὴ ἔξω.

— Τότε, πάει καλά! εἶπεν ἡ Δωροθέα ἡ μῆς Πόρτερ εἶνε τόσο καλὴ, ὥστε εἶμαι εὐχαριστημένη, πού δὲν θα πέσῃ σ' αὐτὴν τὸ βάρος.

— Ἐκτὸς τούτου; εὐκόλα γελιέται ἡ μῆς Σμιθ, ἐπρόσθεσεν ἡ Ρόζα. Ἄγισθη ἔτσι, κάνετε πὺς θὰ πάτε νὰ κοιμηθῆτε ἐνωρίς, κ' ἐτοιμάζεσθε διὰ νὰ πάρετε τὸ τραῖνο τῆς νυκτὸς. Νὰ σας πῶ κάτι τι; ... ἐξηκολούθησε, ταλαντευομένη ἐμπρὸς και ὀπίσω ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἐξαφν. — Θὰ πάω νὰ ζητήσω τὴν ἐπικουρίαν τῆς Νάννης, τῆς καμαριέρας. Μ' ἀγαπᾷ αὐτὴ, και εἶνε ἀρραβωνιασμένη

μ' ἕναν ὀδηγὸν τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Λονδίνου, και φεύγει ἀπὸ ἐδῶ αὐτὸν τὸν μῆνα, διότι θὰ στεφανωθῶν πολὺ γρήγορα. Μοῦ τα εἶπε ὅλα μόνη τῆς... Πάω νὰ τὴν φωνάξω.

Και ἐξηλθε δρομαία.

Δὲν εἶχε πρῶτη οὔτε ἐν λεπτὸν τῆς ὄρας, ὅταν ἤνοιξε πάλιν ἡ θύρα, και παρυσίασθη ἡ Ἄδα.

— Ἐδῶ λοιπὸν εἶσθε; εἶπε. Τί ὠραία φωτιά!

Αἱ δύο ἀδελφαὶ δυσηρεστήθησαν με τὸν ἐρχομὸν τῆς, διότι ἀπέδιδον τὴν παρεκτροπὴν τῆς Μαρίας εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς ἐπιτροπὴν, και ἤξευραν ὅτι δὲν ἦτο ἀξία ἐμπιστοσύνης. Δι' αὐτὸ δὲν τῆς ἀπήντησαν.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ κακιοῦνε ἐτσι, εἶπεν ἡ Μαρίας.

— Θέλεισ τίποτε; τὴν ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα.

«Ἐλα λοιπὸν, Δωροθέα, γέλασε και σὺ λιγάκι...» (Σελ. 170. στ. β')

— Ναι, θέλω ν' ἀγαπήσωμε, και νὰ σας πῶ κ' ἕνα μυστικὸ, πού θὰ χαρῆτε πολὺ...

Ἐκαλοκάθησε κοντὰ στὴ φωτιά, και το εἶπε κατὰ πλάτος:

— Ἄκουσα τὴν μῆς Σμιθ πού ἔλεγε τῆς μῆς Πόρτερ, πὺς ἡ μῆς Μπάρκερ πρόκειται νὰ λείψῃ ὄλην τὴν Δευτέραν, ἕως τὴν Τρίτην τὸ πρωί, ἄλλα ἡ εἰμὰς δὲν πρέπει νὰ το εἰποῦν. Και ἡ μῆς Σμιθ εἶνε κάπου καλεσμένη, σὲ μιὰς φίλης τῆς, τὸ βράδυ λοιπὸν σκοπεῖ νὰ μὰς στείλῃ στὰ κρεβάτια μας ἐνωρίς με κάποιαν πρόφασιν, και νὰ φύγῃ κ' αὐτὴ...

— Ἄ! ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Νάννη κ' ὁ Τζακ τὸ λέει πὺς ἐδῶ μέσα δὲν εἶνε ζωὴ... Νὰ σας πῶ τί ἐσυλλογίσθηκα... Θὰ τον ἰδῶ αὔριο, και θὰ τα ποῦμε γιὰ τὸ τραῖνο. Ἐλπίζω πὺς θὰ πάῃ με τραῖνο τῆς νυκτὸς στοὺς Λονδῖνον, εἰδεμὴ θ' ἀναθέσῃ σὲ κανένα συναδέλφον

Δωροθέα γεμάτη χαράν, διότι φυσικὰ ὅλα αὐτὰ διηυκλύναν πολὺ τὰ σχέδιά τῆς. — Ἐρχεσθε στὴν παράδοσιν; εἶπεν ἡ Ἄδα κ' ἐσηκώθη ἐπάνω. Εἶνε ἐκεῖ ἡ μῆς Πόρτερ, και μὰς ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ παίξωμε τὴν τυφλομυγα γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε. Χοῦ οὐ! Τί κρύο πού κάνει τώρα-τώρα. Ἐχω τὴν ἰδίαν πῆσ θὰ χιονίσῃ...

Ἡ Δωροθέα ἐσηκώθη και αὐτὴ. Δὲν ἤξευρε με τί τρόπον νὰ ξεφορτωθῇ τὴν Ἄδαν.

— Ἐρχεσαι και σὺ, Μαριωρή; — ἠρώτησε.

Και με τρόπον τὴν ἐσκούντησεν Ἡ Μαριωρὴ ἐνώθησεν ἀμέσως και ἀπήντησεν: — Ὅχι... δὲν ἔχω διάθεσιν.

Εἰς τὴν θύραν τῶν παραδόσεων ἡ Δωροθέα ἐστάθη.

— Πάω νὰ φέρω και τὴ Ρόζα, ἂν θέλῃ, εἶπε. Αὐτῆς τῆς ἀρέσει τὸ παιγνίδι.

— Δαμπρά! εἶπεν ἡ Ἄδα. Εἶνε νομίζω ἐπάνω και διορθώνει τὰ συρτάρια τῆς. Θὰ πῶ στὲς ἄλλες νὰ περιμένουν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, κ' ἐκλείσε τὴν θύραν. Και τότε ἐξετρύπωσεν ἡ Ρόζα ἀπὸ τὴν σκάλαν τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου ἐστέκετο κρυμμένη στὰ σκοτεινά, κ' ἐγύρσεν ἀθόρῶως τὸ κλειδί τῆς θύρας ἐκείνου τοῦ δωματίου. Ἐνῆυσσε τότε εἰς τὴν Δωροθέαν ν' ἀπομακρυνθῇ, τὴν ἠκολούθησε δὲ και αὐτὴ, και κατόπιν τῆς ἦλθεν ἡ Νάννη.

— Πολὺ ἐξυπνα τὰ καταφέρεις, Δωροθέα

μου, και τὴν ἐξεφορτωθήκαμε, εἶπεν ἡ Ρόζα, ὅταν ἐκάθησε κοντὰ στὴν Μαριωρὴν.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερον ἐδῶ μέσα, ἀνεστέναξεν ἡ Δωροθέα ἀναγκάζεται κανεὶς νὰ μεταχειρίζεται τὸν δόλον και τὴν ἀπάτην.

— Ἄφισε τώρα τὴν εὐσυνειδησίαν και σὺ γιὰ ἀργότερα! εἶπεν ἡ Ρόζα. — Κάθησε, Νάννη, και ἄς συζητήσωμε τὸ ζήτημα... Ἡ Νάννη, ξεῦρσε, σὰς συμπαθεῖ πολὺ, ὥστε μὴν ἔχετε διαταγμοῦς...

— Ἄ! ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Νάννη κ' ὁ Τζακ τὸ λέει πὺς ἐδῶ μέσα δὲν εἶνε ζωὴ... Νὰ σας πῶ τί ἐσυλλογίσθηκα... Θὰ τον ἰδῶ αὔριο, και θὰ τα ποῦμε γιὰ τὸ τραῖνο. Ἐλπίζω πὺς θὰ πάῃ με τραῖνο τῆς νυκτὸς στοὺς Λονδῖνον, εἰδεμὴ θ' ἀναθέσῃ σὲ κανένα συναδέλφον

του να φροντίσω για σ'α, και να σας πάρω... είστιντρία, και τα λοιπά... Θα πάρετε μαζί σας τα πράγματά σας;

— Όχι! πρέπει να τ' αφήσουν εδώ, εφ'όσον η Ρόζα ή μίς Μπάρερ θα τα επιστρέψουν όταν τα ζητήσουν...

— Πρέπει όμως να τυλιχθούν καλά και να πάρουν σκεπάσματα, αν κάνει κρύο σαν απόψε, εζηκολούθησαν η Νάννη... — Νά σας πω... έχω φίλη μία νέα που αγαπά ένα νέο, κι' ο νέος έχει αδελφό, κι' ο αδελφός της δικής του νέας είναι αγαπός, και θα του παραγγείλωμε να σας περιμένει με τ' αγαπί του εις την γωνίαν του δρόμου.

— Περιήγηση! είπεν η Ρόζα. Πρώτης τάξεως ιδέα, τ' αγαπί... Μά, δεν νομίζεις πως κτυπά τ' κουδούνι, Νάννη;

— Α! όχι... δεν πιστεύω, απήγητησεν η Νάννη...

— Μά, ξεύρετε! ανέκραξε τότε η Δωροθέα, σαν να της ήλθε τότε εις τον νούν αυτό. Δεν έχομε χρήματα... τούλάχι στον δεν έχομε αρκετά. Η Μαρτωρή κ' εγώ δεν έχομε παρά από δέκα σελήνια ή καθεμία, οι άλλες δεν έχομε πεντάρα, και δεν πιστεύω να μας φθάσουν...

— Κ' εγώ συνήθως εξοδεύω ό,τι παίρνω, πριν τα λάβω, και δεν έχω παρά ένα τυχερό σελήνι μοναχά! είπε περιλυτος η Ρόζα.

— Θα φροντίσω εγώ, είπεν η Νάννη. Λέγω τού Πάπ και πληρώνει, και μάς τα στέλνετε άμα πάτε στο σπίτι σας.

— Μπορεί να μας δανείση κι' ο αδελφός της νέας του αδελφού του νέου της νέας σου! επρόθεσεν η Ρόζα. Όρα! φράσις αυτή! Θα την αναφέρω ως παράδειγμα εις τ' μάθημα της γραμματικής...

— Μά, αν σας πιάσουν εσάς ύστερα; ηρώτησεν ενδοιάζουσα η Μαρτωρή.

— Εγώ, τ'ο ξεύρετε θα φύγω όπως δήποτε, είπεν η Νάννη με γελαστόν ύφος.

— Κ' εγώ θέλω να με διώξουν, επρόθεσεν η Ρόζα. Έννοια σας, και δεν θα μας βάλουν στη φυλακή, ώστε δεν πειράζει, αν μας ανακαλύθουν...

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατά τ' άγγλικόν της Δος Σ. Ε. Μπουκάιμ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμά.— Εύλογημένη μου, δεν σου φθάνει ένα κερδί να διαβάσης, παρά καθε δύο; Ο Χρηστάκης:— Δεν καίω δύο, μαμά, ένα ήταν και τ' έκοψα στη μέση...

*Επιλογή από του Κυριότατου της Θαλάσσης

Είς τ' μάθημα της γραμματικής.

— Πόσα είναι τ'α πνεύματα;

— Τρία.

— Πώς τρία; Για πέντα!

— Τ'ο ψίλον, τ'ο δασύ, και τ'ο Παιδικόν!

*Επιλογή από Βενιαμίν του Δοβίου

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. — ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

Νά μεταφρασθή εις την συνήθη γλώσσαν των διηγημάτων της «Διαπλάσεως», τ'ο κατωτέρω γαλλικόν διηγηματάκι δια μικρά παιδία:

Le chat et la souris

On a donné un chat à Claudette.

Oh! le joli petit chat! Il n'est guère plus gros que mon poing, mais qu'il est gentil! Il est blanc comme la neige, avec des yeux bleus, aussi bleus que le ciel, et il porte au cou un collier de satin rose.

Oh! le joli petit chat! Claudette l'appelle Moumoute, ce qui est un nom très gentil pour un chat.

Moumoute est très sage; aussi Claudette la garde-elle dans sa chambre, le jour et la nuit. Il reste toujours à la même place sur le coin de la cheminée; Claudette le regarde de temps en temps et elle dit «Qu'il est joli!»

Un matin, en se réveillant, elle le cherche du regard.

Plus de Moumoute! Claudette saute de son lit et court à la cheminée.

Et qu'est-ce qu'elle voit? Le collier rose qui entourait le cou de Moumoute, et à côté un petit bout de queue. C'est tout ce qui reste de Moumoute!

Claudette éclate en sanglots. Sa bonne accourt. Claudette lui conte son malheur. La bonne s'écrie — C'est la souris qui l'a mangé!

Une souris manger un chat! C'est le monde renversé!

C'est que, je vais vous dire. Le chat de Claudette était un chat en sucre!

2. — ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ.

Νά μεταφρασθή εις την συνήθη γλώσσαν των ποιημάτων της «Διαπλάσεως», είτε έμμετρος είτε και εις πεζόν, — αλλά πάντοτε ρυθμικός — τ'ο κατωτέρω άγγλικόν ποιηματάκι:

The voice of spring

I am coming, little maiden. With the pleasant sunshine laden; With the honey for the bee; With the blossom for the tree; With the flower and with the leaf; Till I come the time is brief.

I am coming, I am coming! Hark! the little bee is humming; See! the lark is soaring high. In the bright ant sunny sky, And the gnats are on the wind: Little maiden, now is Spring!

Hark! little lambs are bleating. And the cawing rooks are meeting In the elms—a noisy crowd; And the birds are singing loud, And the first white butterfly. Id the sun goes flitting by.

Turn thy eyes to earth and heaven: God for thee the Spring has given, Taught the birds their melodies, Cleared the earth, and cleared the skies, For thy pleasure or thy food— Pour thy soul in gratitude.

Κοινοί όροι και των δύο Διαγωνισμών.

Είμπορούν να λάθουν μέρος εις αυτούς, — είτε εις τους δύο είτε μόνον εις τόν ένα, — όλοι οι συνδρομηταί της Διαπλάσεως, και από τ'α αδελφια των μόνον όσα έχομε φευδώνυμον.

Κάθε μεταφρασίς πρέπει να είναι γραμμένη χωριστά, εις χωριστόν φύλλον χαρτί, (δύο και αι δύο μαζί), με τ'ο όνομα και τ'ο φευδώνυμον τού διαγωνιζομένου.

Δέχεται μεταφρασίς μέχρι 15 Ιουνίου. Βραβεία έπινομηθούν τ'α όρισμένα δια τους Μικρούς Διαγωνισμούς, τ'α όποια βλέπετε εις τόν Όδηγόν του Συνδρομητού (φύλλον 1-2 σελ. 12.) Κεφ. Ε' § 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

— Εγώ γνωρίζω πάντοτε από τ'ο πρώτ'ο καιρός θα είνε όλην την ήμεραν έως τ'ο βράδυ, — έλεγεν ένας απόστρατος ναυτικός.

— Πώς; πώς; — τόν ηρώτησεν.

— Απλούστατον πράγμα. Τ'ο πρώτ'ο ναυαχίνω εις την ταράτσαν μου, και κυττάζω δλόγωρα τόν όρίζοντα και τόν ούρανόν. Από τ'α συννεφάκια τού θα είδω, εκλέγω τ'ο μικρότερον προσήλωτον εις αυτό τ'α βλέμματα άσχετά λεπτά της ώρας: αν τ'ο συννεφάκι μικράννη και βαθμηδόν χάνεται, είμαι βέβαιος ότι ο καιρός θα είνε λαμπρός: αν όμως μεγαλώνη, πέρνω τ'ο διάδρομόν μου και την όμπρέλλαν μου.

Και ο λόγος τούτου είνε απλούστατος.

Όταν η ατμόσφαιρα είνε φορτωμένη με ηλεκτρισμόν, αποτέλεσμα τού όποιου είνε η βροχή, τ'α μεγαλύτερα σύννεφα έλκουν τ'α μικρά και διαρκώς μεγαλώνουν και μαυρίζουν, έως ότου παραφορτωθούν με νερό και αρχίσουν να τ'ο ρίπουν κάτω. Όταν όμως ο ατμοσφαιρικός ηλεκτρισμός διαλύεται και χάνεται, τ'α μεγάλα σύννεφα κομματιαίζονται και αυτά, και βραμηδόν διαλύονται και χάνονται.

Ο έλεσας έχει περισσότερους μύς εις μόνην την προβοσκιά του, παρά οιοδήποτε άλλο ζώον εις όλον τ'ο σώμα του. Κατά τόν φυσιοδίφην Κυβιέρον, έχει ύπερ τας 40,000, ενώ όλοι οι μύς τού ανθρώπινου σώματος είνε μόνον 527. Αι χιλιάδες δε είνονται τών μωών έχον άπειρον εύκαμψίαν και συνδέονται μεταξύ των κατά τρόπον τοιοούτον, ώστε η προβοσκίς δύναται να εκτελέση θαυμασίως λεπτοτάτας κινήσεις.

ΑΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΧΥΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΟΙΟΜΟΙΩΣΩΝ

Ο έν Άλεξανδρεία νεοσύστατος Σύλλογος «Απόλλων» ένεγράφε την υπό της Ωραιας Δευκάδος εις τ'ο Τον φύλλον συσταθείσαν πρωτοκλήν κώρη. Τ'α συγχαρητήριά μου, διότι εκέφθη ναύρησις τ'ας ύπερ της Διαπλάσεως ενεργείας τού δια τ'ο πρώτου ευεργετικ'ής, άλλας παντός ε-παίνου και μνήσεως.

Έλαβα και τ'ας πασχάλινος ευχητηρίους κάρτας τού Παρηγόρου Άγγέλου, τού Σ. Σταματάκη (εί μεγάλη κάρτα!) τού Δημητρίου Πάππα και τού Δοιδού της Φλωρεντίας, τού όποιου η θαυμασία κάρτα είνε σχηματισμένη από φυσικά ένδη της Τερουσαλίμ. Τους ευχαριστώ όλους από καρδίας.

Δεν πιστεύω να σε άδίκησα, Κυρίαρχη της Θαλάσσης, εις τόν Διαγωνισμόν τών Άσκήσεων. Σε κατέταξα εις τόν Ανωτέραν Τάξην, διότι δεν είχες σημείωση την ηλικίαν σου πουθενά (τ'ο χειρόγραφον σου είνε εδώ και είμπορείς να τ'ο ίδης). Δεν σου σημείωσα δε μόνον 2 Άσκήσεις όπως λέγετε, αλλά 8+2 δηλαδή 8 δημοσιεύσιμους, και 2 πολύ καλώς. Και εκ των 8 σου δημοσιεύσιμους τρεις, ενώ άλλων έδη δημοσίευσαν μόνον δύο. Όστε δεν πρέπει να παραπονηθώ. Έχεις άλλως τ'ο καιρόν να διακριθής περισσότερο εις τους προσεχείς Διαγωνισμούς. Αυτό από σε ελπεύεται.

Ο Ναυαγός της Κύνθιας [EE], πριν κοινωνήσθ τ'ο Πάσχα, έστειλε όλα τ'α Μικρά Μυστικά που έχεωστούσε και εκέτησε συγχώρησιν δια τ'ην βραδύτητα. Νά ένα καλό παιδί, αν μάλιστα αυτή ήτο η μόνη του άμαρτία!

Έχω υπ' όψει μου, Όρχον Αμάραντον [BE], δύο θαυμασίως όραιας επιστολάς σου. Πολύ με συνεκίνησεν η δέησις της Μ. Παρασκευής. Και αι μικραί ύδρογραφίαι, με τ'ας όποιας στολίσεις τ'ο κομψόν χαρτί σου, πάντοτε χαριτωμένα.

Ξερότε διατ'ι άργεί να μου γράψη η Όρσιόκληνη Κόρη [EE]; «Πάνω απ' εδω, γαλλικά απ' εκεί, ρωσικά, έλληνικά, γερμανικά, και εκείνο τ'ο καθηκόμενο έργόχειρο, τ'ο όποσον της έρεθίζει όλον τόν νευρικόν της σύστημα, — δεν την άφινουν έλευθέραν να κρατ'η τακτικην αλληλογραφίαν με τ'ας αγαπίτας της φίλας.» Αλλ' εγώ πρέπει να είμαι ευχαριστημένη, που ύστερ' από τόσα μαθήματα, μ' ένθυμείται καπου-κάπου.

Βεβαίως Δροσούλοσσε Νύξ [EE] δια τ'ην όραιαν επιστολήν με τ'ο ποιηματάκι, εις όλους μου τους Διαγωνισμούς είμπορούν να λαμβάνουν μέρος και τ'α δάδελφα των συνδρομητών μου, — αλλά όσα έχομε φευδώνυμον.

Παρατηρώ, Αριάδνη [EE], ότι μολονότι εγεννήθη εις τ'ο Παρίσι και η πρώτη σου γλώσσα ήτο η γαλλική, και μόλις προ δύο έτών ηρχισες έλληνικά, έν τούτοις τ'α γράφεις όραιότατα. Κάπου-κάπου βλέπω κανένα λάθος εις τόν τόνον (αντί όσειας π: χ: βάσεις περισπωμένην,) αλλά να είσαι βεβαία ότι κάμεις πολύ άγιωτέρα λάθη από άλλους που εγεννήθησαν εις τ'ην Ελλάδα και σπουδάζουν τ'α έλληνικά χρόνια και χρόνια!

Το πιστεύω, Ίδιότροπη Σανθούλα [E], ότι δεν σου άρέσει διόλου η αντιγραφή και ότι η όμοιότης τού Η. Πνεύματος ήτο άπλή σύμπτωση. Υπάρχει χειρότερον πράγμα παρά να οικειοποιήται κανείς ξένην έργασίαν; Και πώς θα ύπέθετα ότι ύπέπεσε εις τέτοιον λάθος ένα τόσο καλό κοριτσάκι, σαν εσύ;

Τακτικώτερα, συχνότερα από όλους τους φίλους μου, έστειρε ποίος μου γράφει; Ο Όδωρος τού Μονοσπράτου [BE] Σήμερον π: χ: έχω έμπρός μου τρεις επιστολάς σου. Αλλά και τ'ο Υπερ Πατριδός [BE], τού όποιου έχω άλλας τρεις, δεν πηγαινέι, βλέπετε, τίσιω.

(Αθήναις, που έλυπήθηκα δια τ'ην καταγγελίαν τού, αλλά έγινε κατόπιν έορτής!) Έπειτα από αυτούς τους δύο, έρχεται ο Θαλάσσιος Άήρ [EEE] και... οι άμείρητοι που μου γράφουν άπαξ της εβδομάδος.

Και η μιν άπάντησις σου, Κίτρινο Ντόμινο, ελήφθη έγκαιρος, διότι όλιγα ώραι μετά τ'ην λήξιν της προθεσμίας δεν είνε λόγος... καλαβίου. Αλλά τ'ην φωτογραφίαν σου ακόμη τ'ην περιμένω. Τι συμβαίνει; Δεν φαντάζεσαι πόσον άνοητοναύν να σε γνωρίσουν οι φίλοι μου;

Δύο μόνον συνδρομητάς έχω εκέτ', Φίλη των Ζώων [EE]. Όστε αν άπεράσιες να λάβης μέρος εις τόν Διαγωνισμόν τού έσπαθάρματος, έχουσα και τ'ην ημερομηνίην βοήθειαν τού Πατρός σου, δεν άμφισβάλω ότι θάναδεικνύσες κορυφαία. Και έχεις καιρόν μέχρι τέλους Νοεμβρίου!

Από της ήμέρας της έγγραφής μου, — μου γράφει ο Κοκκινισκούφης [EE], — έχω ένα αίσθημα, μίαν ήδονήν γλυκείαν, πόσον γλυκείαν δεν είνε ύστερα!... Είνε τ'ο αίσθημα ότι θα σχετισθώ με τους συνδρομητάς σου, τους όποιους χωρίς να γνωρίζω, αγαπώ ως αδελφια μου. Και άλλως, μήπως δεν είμεθα όλοι αδελφια; Δεν έχομεν όλα τ'ην αυτήν μητέρα, — τ'ην Έλλάδα; Έυγενή λόγια!

Τόν άριθμόν των Εύσημων σου, Τατάνη, είμπορείς να τον εύρης μόνον σου, έρπυζόν τ'α φυλλάδια. Είπα και άλλως ότι τ'ο εκτός Διαγωνισμού λογαριάζεται εις τ'ο Άθρόν. Π: χ: αν έλαβε κανείς Β Βραβείον εις ένα Διαγωνισμόν Άθρόν και εις τόν κατώτερον ή ελόμβανον Γ Βραβείον, αλλ' έτέθη εκτός Διαγωνισμού (ως λαδών ήδη Β) — εις τ'ο Άθρόν θα λογαριάζη έν Β' και έν Γ' Βραβείον.

Χειμώνανθον, [EE] δια τ'ην όραιαν επιστολήν. Παραπάνω που ανέφερα τους τακτικώτερους εις τ'ην Αλληλογραφίαν μας, έτέχασα να σε κατατάξω μεταξύ των πρώτων. και πλάτ-πλάτ με τόν άκαητόν μας Δικέφαλον Άσόν.

Άπορούσα κ' εγώ, Δωρίς Παρθένος, που έπέρασαν τρεις ήμνες χωρίς να μου γράψη. αλλά ποτέ δεν έφανταζόμην ότι σ' έμπόδιζαν χιονίστρες. Βλέπω ότι συ τ'ες βγάζεις πολύ άσχημα... Ας είνε! ίδου τ'ο μαγιόνερο και... παρασημένα ξεκαρμύζα.

Φίλε Βασίλειε Π. Κόκκα, είπέ εις τ'ο Άκροθίνιον ότι έλαβα τ'ην επιστολήν του και ευχαριστώσθ θα τ'ο συστήσω αλλά πρέπει να μου γράψη τ'ο όνομα του.

Σανθή Φοίβη [E], σ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις, καθώς και τ'ην μητέρα σου, τ'ην παλαιάν μου φίλην, η όποια με τόσο εύλον με διαβάει ακόμη και τώρα. Είς τ'ο ζήτημα τού Α. τ. Δ. δεν θα επανέλω. Ας τ'ο άκούση και η φίλη μου Μυροβόλος Χαραυγή [EE], τ'ην όποια ευχαριστάει δια τ'ην λαμπράν της επιστολήν, η Δούκισσα των Σαλώνων [EE], καθώς και όλοι όσοι μου γράφουν περι αυτού.

Η επιστολή σου, Χρυσά Αίών [EE], μ' ευχαρίστησε πολύ. Πότε είπα εντυπον ταινίαν δια τ'α Μικρά Μυστικά; είπα μόνον ότι είμπορείτε να τα ιστέλλετε ως έγγραφα εντός φακέλλου άνοιχτού ή υπό ταινίαν, και τότε πληρώνετε μόνον 5 λεπτά εις τ'ο Ταχυδρομείον. — Τ'α ταχυδρομικά της άποστολής των χρημάτων τού έσπαθάρματος θα πληρωσής μεν έξ ίδιων, αλλά τ'ο δώρον θα σε άποζημιώση με τ'ο παραπάνω.

Περι τών λυπηρών σιγηών, αι όποια συνέθησαν εις τ'ο Στάδιον τ'ην ήμεραν των Σχολικών Άγώνων, Καταλαβαδίζετε [EE], ο.κ. Φαίλων δεν σκοπεύει να γράψη τίποτε. Και δι' αυτό άκριβώς αυτήν τ'ην εβδομάδα απέφυγε να σ'α γράψη. Κηλίς αβμάτος βάρουσα τ'ην ειρηνικήν κονίστραν τού Σταδίου, δεν ήτο θέμα να τόν εμπνεύση... Εύτυχως, είνε από τ'ας κηλιδασίον έξαλειφονταί. Όραιας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν τ'ην εβδομάδα και οι έξής: Όκύππος Άχιλλεύς [EEE], Έλατον τού Αίον [EEE], Μελαγχο-

λίκος Έρημής [EE], Άποικος Καρκουαίος [EE], Σημάια τού Φωτός [E], Θαλάσσιος Άφρός [E], Μιμότα [EE], Κόκκινον Κρίνον [EEE], Ανόκωτος Μ. Τ. [EE], Άγνυρα της Σωτηρίας [EE], Κυρία Σμαρφαλόστρα [E], Μίς Δόκιαν [E], Ναυτοπούλα τού Μεσολογίου [EEE] και Φοδία της Χίου [EEE].

Έγκρινουσα τ'α φευδώνυμά των, έχομαι μετά χαράς εις τ'ην Αλληλογραφίαν και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Σεντευμένον Ηηλιοετήν (Π. Ε.) Βουκίφαλον (Π. Α. Π. αυτό έτέλεσα) Φρονιμόν Σκουλίμη (Τ. Α. εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Άγορομυντάφυλλον (Σ. Π. τ'ο προτιμωμένον δεν ήτο ελευθέρων) Ρευβόλκωσαν Ούρα νολάριδα (★★★) και Χρυσόν Στάχον (Θ. Β.).

Ο φίλος μου Ε. Κ. άδίκως παραπονεύεται ότι εις τ'ην έγκρισίν τού φευδώνυμου τού εσημείωσα και τ' αρχικά του. Τάρχηκά τ'α σημειώνω πάντοτε, έως ότου έβαν έχω ρητήν παραγγελίαν να μή τα σημειώσω. Τόν παρακαλώ λοιπόν να κρατήσθ τ'ο φευδώνυμον που τού έδωσα, και δεν πειράζει, αν τ'ο έραντεύσαν μερικοί συμμαθηταί του.

Μικρά Μυστικά έπινομήν να νταλλάξουν: η Μεγάλη Έλλάς με τ'ην Νύμφην της Προποντιδός και Όρτασίαν τού Παράδεισου — ο Μαγαμένος Μενεξές με τόν Άγγελον της Αγάλης, Χρυσόν Κάλυκα, Χρυσόν Αίωνα, Χρυσόν Άστέρα και Άθρον τού Ζαπείον — η Χαρά των Γονέων με τ'ην Κόρην τού Διός, Ηλεκτρικόν Κόδωνα, Περσικήν Βαρκούλαν, Άνθος της Αγνότητος, Τετμοσβόνοντα Αγγερίων και Σημάιαν τού Φωτός — η Περσική Έλις με τ'ο Στέμμα της Ελλάδος, Ασιδα της Αθηνός, Νεαρόν Ηλεκτρολόγον, Άγγελον της Χαράς και Χιανόν Φάρον — η Όρχα Άκίς με τόν Ρομαντικόν Κυνηγόν, Μενεξίλ, Ταπεινόν Γαιομύ, Νοητήν Ρωμαίαν και Ασιδα της Αθηνός — η Παιδική Χαρά με τόν Αμίμητον Γελοιοποιόν, Χειμώνανθον, Κόκκινον Κρίνον, Σεντευμένον Ναυτήν και Μή με Ιησομόνη — η Γλωσσοκοπάνα με τόν Πόγγον της Πέτρας, Ηλεκτρικόν Κόδωνα, Όρχον Αμάραντον, Σανθή Φοίβη και Άθρον τού Ζαπείου — ο Κρίνος τού Άγγέλου με τ'ην Έαρινήν Έσπεραν, Θεταλομάγγλην, Λαοδά Παρθένον, Μενεξίλ και Μικράν Βολιωτοπούλαν — τ'ο Ονερον Θεωρύν Νυκτός με τ'ην Κίτρινην Μάσκαν, Κόρην τού Αιθέρος, Ίδιότροπον Σανθούλαν, Νηρηίδα τών Αργάφων και Θεοσαλικόν Ρόδον — τ'ο Άνθος των Δειμονών με τ'ο Χειμώνανθον, Άνθος Έλαίδος, Αστάναν και Ρεαν Σιλβίαν — ο Καταλαβαδίζωκος με τ'ο Ταπεινόν Γαιομύ, Μικράν Αεσίον και Λουλοδία της Καρδίας — ο Ολυμπιονίκης με τ'ην Ρομαντικήν Ακτιήν, Κίτρινην Μόσκαν, Διονυσιάδα Πηγήν, Κίτρινο Ντόμινο και Γαλήν της Άγκυρας — η Σανθή Φοίβη με τ'ο Στέμμα της Έλλάδος, Φίλην των Ζώων, Νηρηίδα τού Πηνειού και Άθρον τού Πηλίου — η Εύμολιχός με τ'ο Ρόδον της Ανωτολής, Κυρίαν Σμαρφαλόστραν και Μαγαμένον Μενεξέν — τ'ο Φίλημα τού Κόματος με τ'ην Έλληνικήν Νύσαν, Άνυσσον Έλλάδα, Στέμμα της Έλλάδος, Έλληνοπαίδα και Δόξω της Έλλάδος — τ'ο Όρχον Αμάραντον με τόν Μάρτυρα της Ελευθερίας, Έλαφρόν Άερα, Ψάρι της Σηρας, Όνερον Θεωρύν Νυκτός και Φλογεράν Ακτινα τού Σουλόν — η Ογεράλκινη Κόρη με τ'ην Άνέλιπτον Χαράν, Μελαγχομύον Έρημίολλη, Ρεαν Σιλβίαν, Σεντευμένον Έλληνοπούλη και Νετροόασιαστρον — η Ψυχή της Αεσίον με τ'ο Υπερ Πατριδός, Νοσταλογίαν Αεσίαν, Μαγευμένην Αεροθαλασίαν και Σθενελάδον.

Η Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Διαρηθρίσαν Ἀρσενιάδα ([EE] διὰ τὴν ἀραιωτάτην ἐπιστολήν αἰ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές!) Βενιαμὴν τὸν Ἀσβριὸν (ἔχει καλῶς!) Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός ([E], ὁ ὁποῖος ἐταξείδευε καὶ δι' αὐτὸ ἀργῆσε νὰ μου γράψῃ) Βοδῶπιν Ἦραν (τὰ φυλλάδια στέλλονται τακτικώτατα· ἐκείνην τὴν ἑβδομάδα δὲν ἔλαβες, διότι τὴν ἐπομένην ἐξεδόθη διελούν) Μαύρην Χίωνα (ποῦ ἔτρεπε τὸ χεράκι της ὅταν ἔγραψε τὴν ἀπάντησίν της, διότι εἶνε ἡ πρώτη φορά πού ἀπαντᾷ εἰς Κυριακὴν!) Ἀρνὸν τοῦ Κάμπου (εὐχαριστῶ!) Μυστηριώδη Φύσιν (τὰ ἔλαβα) Βυζαντινὸ Ἀρνόν ([EE], σήμερον δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου, τὰς ὁποίας βλέπω πρώτην φοράν ἔσσεια ἐκ νέου τὸ 18ον μὴν ἀμφιβάλλης περὶ τῆς ἀγάπης μου· ἀρῶ κάποτε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν λησμονῶ!) Χρυσόπτερον Ἄγγελον (ἔσσεια βεβαίως, εἰς γραμματῶσημα εἰς τὸν Πίνακα πού ἀρχισα νὰ δημοσιεύω, βλέπεις διὰς τὰς προθεσμίας τῶν Διαγωνισμῶν) Ταπεινὴν Κόρην (καὶ ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρια εὐχαριστῶ πολύ!) Θερινὸν Οὐρανὸν (ἐὰν δὲν εἶδες τὰς προτάσεις σου, νὰ μοῦ τὰς ἐναυαστέλης) τετράδια ἔσσεια μὲ καλῶς δὲν κάνει, ἐπὶ ροδοχρῶου χάρτου οὔτε ἔλαβον πένρεις τὸ Ἀ Βραδείον καὶ ἡ κόρρα σου δὲν φωτογραφεῖται διὰ νὰ δημοσιευθῇ· τότε τί γίνεται;) Διχρωμὸν Φούξιν (τὸ ἔσσεια ἐκ νέου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκρητῆθη εἰς τὸ ταχυδρομῶσόν σου) Νοταλιόδοσαν Δεσφίαν ([E] χάρω πού ἐγένεες καλὰ σ' εὐχαριστῶ δι' ἄσα καλά γράφεις!) Ἀμίμητον Γελοιοποιὸν ([EE] ἡ ἐπιστολή σου φρασιώδη· καὶ τὸ ποιηματάκι σου εἰς τὴν Ὑδραν μὲ κατενοουσίασε!) Ἄρθον τῶν Δεσμῶνων (ἔσσεια [E] διὰ τὴν περιγραφὴν) Ἰαπότιν τοῦ Βυζαντίου (ἀνεκόνισσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος νύχταριστῆθη πολύ!) Θεσσαλὸν Καλλιτέχνην (ἔχει κατῶς αἰ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές!) Ὁραίαν Ἀμαζόνα ([E] εὐχαριστῶ πολύ πού μ' ἐνθυμήθη· οἱ τόμοι τοῦ 1899 καὶ τοῦ 1901, οἱ περιχόντες αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα, τιμῶνται ἕκαστος δρ. 7) Τρεμοσβύνοντα Ἀνγριόν ([E] πού ἤθελε νὰ μου γράψῃ πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ πού νὰ εὐρη καίρῳ μὲ τὰ ταξείδια! αἰ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές!) Ἄσος Φωλίκων (ἡ... Δ. Φ. ὁποῖος ἔγραψε καὶ ὁ μακαρίτης Μαυρουδιάδης) Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ τὰ ὄρια δὲν εἶνε διόλου στενά· εἶνε ὅτι χρειάζεται δι' ἐνε τέτοιο διήγημα!) Αἴλιον Ἀροσιότην (δὲν τοὺς ἀρίνεις!) Παῖδι τῆς Καρδίας, Μαρουσίαν (ἔσσεια!) Φίλημα τοῦ Κίματος ([EE] κατενοουσιασμένον μὲ τὴν 18ην Κυριακὴν) Ἀγρυπαιὸν Φοίτικα (ἐνεγράφη καὶ ἐσημειώθη εἰς τὸ ζεσπῶμά σου εὐχαριστῶ πολύ) Ναυαρχὸν Τόγγο (στειλὲ τὰς ἀμέσως πρὶν δημοσιευθῶν τὴν ἄλλην σου ἀπορίαν δὲν ἐνόησα· τί ἐμποδίζει νὰ στείλλῃς Ἀσκήσεις καὶ συνάμα νὰ λύῃς;) Χαρομήνην Καρδοίαν ([E] εὐχαριστῶ πολύ) Παγοδομῶν (δὲν τὸ ζευρεῖς... περιμενε!) Κάκιον ([E] χάρω πολύ πού ἔγινε καλὰ ἡ Παλλὰς· νὰ μοῦ τὴν φιλήσῃς;) Αἰμιλίον Β. ([E] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν) Συριακὴν Ἀκτὴν [αἰ ἀσκήσεις πού μοῦ ἔσσειες εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμὸν; σ' ἐρωτῶ διότι εἶνε ὀλίγα· ἂν εἰμπορῆς, στείλε πλῆρη συλλογὴν· καίρῳ ἔχεις] Ἀμίμητον τῆς Καρδοῦ ([EE] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν· ἔλαβα καὶ τὴν βραχέϊαν καὶ εἶδα... ὅτι ἔσσειες παντοῦ, βλέπεις, χρειάζεται ὑπομονή!) Ὑψηλῆτην (ἔχει καλῶς) Οὐδένα (λόθος καὶ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ!) Ἰαπόλιτον Στεφανηφόρον (τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸ θάνατον τῆς βίας σου) Παῖδι τοῦ Ψηλορέιτη, Νεαρὸν Ἐριππον, Ἀρην (ἐμπρός λοιπόν! αὐτὸ θέλω κ' ἐγὼ!) Κίμα τῆς Μεσογείου (ἔσσεια!) Ἀμίμητον τοῦ Ἠλίου (ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 22ον φύλλον) Ὀπιασίαν Παρδεισίον, Μαγνησίον Ἀκροθαλασσίων κτλ.

Εἰς ἄσα ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Μαΐου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΦΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Σεσπαθώματος. λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ε. ἔ.)
2. — Διαγωνισμὸς Ἀύσεων, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ε. ἔ.)
3. — Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ε. ἔ.)
4. — Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας, λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ε. ἔ.)
5. — Ἀνάστη Ἐνάτη Κυριακῆ, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 19-20ον φύλλον.)
6. — Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων, διὰ τὴν Β' Ἑβδομάδιαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
7. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ
8. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ (ἴδε σημερινὸν φύλ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἰουνίου. Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πολιτικῶς ἐν τῷ ἰσχυρῶν μας εἰς φελλοῦς, ἂν ἔσσιος πρὸς τὴν 30 φύλλον καὶ τῶνάτα φρ. 1.

254. Συλλυθηγράφος.
Ἄντηνυμία καὶ μέλος
Ἐπιάσανε φίλια
Καὶ Μόντιν εἰς τὸ τέλος
Ἐκάμαν μ' εὐκόλια.

255. Αἰνίγματα.
Πόλις ἀρχαία τὸ ἀρσενικόν μου
Μέλος τῶν σώμα τὸ θηλυκόν μου.

256. Γενταί.
+ * * * * * = Κράτος εὐρωπ.
* + * * * * = Θαλασσινόν.
* * + * * * = Ἐπάγγελμα.
* * * + * * * = Πόλις Ἰταλική.
* * + * * * = Πόλις ἑλληνική.
* + * * * * = Ἄνωσιματα.
+ * * * * * = Νῆσος ἑλληνική.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα ἀστέρος.

257. Ρόμβος.
Α
* Α *
* * Μ * *
Α Δ Α Μ Χ Ο Σ
* * Χ * *
* Ο *

258. Ἐπιγραφή.
Ο Ε Ι Χ
Ο Ν Ν Α Ω
Τ Κ Α Ο Α
Κ Υ Ο Ε Υ
Τ Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνωτέρου ἐπιγραφῆς. 259-261. Βεκρυμμένα καὶ ἀνεστραμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1. — Μέγας ραφιδὸς ὑπῆρξεν ὁ Ὀμηρος.
2. — Μήδεξις ἀγεωμέτρως εἰστώ.
3. — Ὁ γῆφ, ὁ πετεινός, ἡ ὄρνις, δὲν εἶνε ἐκ τῶν ζητουμένων.

262. Φωνηεντόγραφος μετ' Ἀκροασιχίδος Τῆ παρμβολῆ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεν-

τος, ὁσαυδήποτε φορές ἐπαναλαμβάνομένου, εἰς τὰ κάτωθι συμπλέγματα συμφωνῶν, ὧν ἡ τάξις δύναται ἀλλάξθῃ, σχηματίσων ἑξ ἑξῆς, ὧν τὰρχικὰ νὰποτελοῦν κύριον ὄνομα:

αβλαδμ-μσθ-ροβμ-ροβββ-στρ-ρο
263. Ἀκροασιχίδος, Φωνηεντόλιπον καὶ Μεσοασιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον ὡς ἑξῆς, * * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις· τὰ δὲ μεσοασιχιδόγραμμα ἀρχαῖον γνωσκόν:

1. Ἀρχαία βασίλισσα δυστυχῆς.
2. Γαλακτερόν.
3. Δάκτυλος.
4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5. Ἀγγεῖον.
6. Ἀρχαῖον πλοῖον.
7. Μέρος τοῦ κόλπου.
8. Ἀρχαία πόλις.
9. Ἐπίθετον ἐπὶ οὐρανῶ.

264. Γρῆφος παραστατικὸς. Ἄρχων λαοῦ. — Ἄνθος. — Σύνδεσμος δυνητικός. — Μέτρον βάρους. — Πρώσις με ἀπόστροφον. — Ἀριθμὸς. — Ὅρος νήσου. — Γράμμα. — Βασίλειος τοῦ Ἄδου.

265. Γρῆφο-Γαλλικός. Σῶμα-γε-πολύ-αἰών-βούς-δν-ἀρρ.

[Ἰσῆσαι αἱ ἀνωτέρου Ἀσκήσεως ἀλλοφρονεῖ ἐν τῇ βραβευσίῳις] Ἐπιλογῆς τῶν ΣΟΦΕΡΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ] 266. Μαγική Εἰκὼν.

— Ἀς πάψῃ πιά αὐτὸ τὸ βιολλ πού μ' ἐβαιμόνισε!.. Μὰ ποῖος τὸ παίζει; Ποῦ εἶνε;!

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19

145. Μυσία (μῆ, σῆ, α.) — 146. Βίαις - ββας. — 147. Ἡ περιστέρα κομίζουσα κλάδον ἐλαίας εἰς τὴν Κιβωτόν.

148. Ὑ ΒΑΡ ΜΗΚΩΝ ΙΑΙΑΣ ΚΡΑΝΑΙΑ ΚΟΡΦΙΟΝ ΜΑΡΑΘΙΟΣ ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ — 149. Παιδεία ἀνθρώποις δεύτερος ἥλιος. — 150-153. 1. Ὁ μηρὸς εἶνε μέλος τοῦ σώματος. 2. Ἡ ἑξίς γενεὴ κόρον. 3. Τὸ σῆμα εἶνε γράμμα. 4. Κρίνει φλοιὸς ὁ χρόνος. — 154. Μασσεναί (θυΜΑΣΑΙ ΝΑΙ...) — 155. ΦΙΑΠΠΟΣ (Φώκη, Κίμων, Χελιδών, Παρσία, Ἀγρυπτος, Θεροπόλυτα, Πιπτακός, ΒρασίδαΣ.) — 156. Τὰ ζῶντα παρ' ἀνθρώποις, δυνατὰ εἶσι παρὰ τῷ Θεῷ. — 157. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε μέγα προτέρημα [Ἰ ὅπδ μῶν - ι - νε μέγα πρὸς τέρημα.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Φίλημα τοῦ Κίματος, Poste-restante Anglaise, Galata, Constantinople. (E, 50)

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια προτιμῶ τοποθεσίας. — Stylianos Costalias, rue Attarine, Alexandrie. (E, 51)